

Buvo šalta. Dar beveik neprašvitę. Tik šiokia tokia šviesos nuojauta. Štuceriš tebegulėjo ant sofos kitapus stalo. Neužtaisytas. Kodėl, nežinau. Taip jau nutinka. Ne visiems, tiek man buvo aišku. Dauguma geidžia šaudyti, kol smilius pajėgia nuspausti gaiduką. Kol tau stovi, esi gyvas ir žudai.

Aš daug nužudžiau. Gal jau turėtų pakakti. Kasperas atvijo nušauti dvidešimt aštuonis briedžius. Ne visus man, žinoma. Bet net jeigu grobį paklodavo kitas šaulys, šuva jo neprileisdavo, šiepdavo viršutinę lūpą rodydamas dantis. Jei tas prieidavo arčiau, sustingdavo ir suurgzdavo. Atsirėmęs letenom briedžiui į nugarą, jau grybštelėjęs nuo jos gaurų, prileisdavo tik šeiminingą. Toks buvo Kasperas.

Ir Trisa nebuvo prastesnė. Ji ilgai buvo vienintelė mano turėta kalė, nes jos juk turi tą trūkumą, kad rudenį rujoja. Nepamenu visų jos briedžių. Atsimeni tik išskirtinius. Bet šunis galiu išvardyti, čia atmintis nestringa.

Justas, Bongas, Repenas ir Bliksas iš tiesų priklausė tėvukui. Skotas buvo pirmas mano nuosavas, tuo pat metu gavau savo pirmąjį šautuvėlį. Kaip aš laukiau rudens ir kad šuniukas užaugtų pakankamai didelis sekti kiškio pėdsakais. Skotas galėjo būti gimęs vasarį, vadinasi, man tada jau buvo suėję dvylika. Mudu puikiai kartu medžiodavom. Jis atrodė panašiausias į dreverį, nors buvo ir takso priemaišų. Ir dar kažko, nes ausys styrojo stačios, tik galiukai nulinę žemyn. Mama visad sakydavo: kokios gražios ir juokingos.

Jis visąlaik norėdavo medžioti. Sprausdavosi į urvus, nors buvo per didelis. Sykį įstrigo ir mes stengėmės jį iškasti. Lapė paspruko, tepamatėm šmėstelinčią, ir tėvukas nusikeikė. Jos visad turi atsarginių išėjimų. Bet Skotas liko įstrigęs urve. Mes kasėm, bet niekaip iki jo neprisikasėm, ir kai sutemus pasukom link namų, aš beveik blioviau. Tiesą sakant, blioviau,ėjau paskui tėvuką trindamas skruostus megztinio rankove.

Kitą rytą atsikėliau anksti ir vėl ten nubėgau. Tada dar kartą po pamokų. Paskui dvi dienas nėjau į mokyklą. Gulėjau prie gilyn vedančios urvo angos, šaukiau jam, kad nepasiduotų, ir kasiau. Tėvukas atėjo su smaigu ir didesniu kastuvu, kasėm keletą dienų, bet šuns niekaip neradom.

Galiausiai jis vis dėlto išlindo. Po keturių parų prasispraudė pro tą pačią angą, pro kurią paspruko lapė. Buvo sulysęs iš bado. Ištroškęs ir nusigalavęs, tėvukui teko parnešti jį namo. Mama pastatė indą su šlakeliu vandens. Tik po truputį! – perspėjo. Taip pat ir maisto. Baiminosi, kad jam suskaus pilvą.

Siurbčiojau iš puodelio kavą, neatitraukdamas akių nuo pelkės ir miško pakraščio. Senajame vagonėlyje stovėjo dviejų degiklių dujinė viryklė ir buvo įrengta pratisai šnypščianti dujinio šildymo sistema. Antraip nebūčiau galėjęs čia ištvirti. Kai buvau jaunesnis, sėdėdavau slėptuvėje sustiręs, pasikišęs tik eglišakių po užpakaliu. Pūkinių striukių tada juk neturėjom. Senelio kailiniai buvo neblogas dalykas, bet juos sunku temptis su savimi.

Inga kvatojosi, kai grįžau namo nusipirkęs Antono Petersono vagonėlį. Primena tortą su mėtiniu glajumi, pareiškė. Antonas buvo nudažęs jį žaliai, kad užmaskuotų didžiulėmis dėmėmis išsiplėtusį pelėsį. Vagonėlis mažas, užapvalintu stogu, kokius gamindavo anksčiau, ir man jis puikiai pravertė. Nutempiau jį į vieną iš savo žemės sklypų, ten jis tebestovi ant plotelio tvirtos žemės netoli pelkės ir kelio miškui vežti. Iš šito vagonėlio pamačiau didįjį šerną, kurį pavadinau Juoduoju Velniu. Nors ir sakoma, kad taip toli šiaurėje šernų nėra. Ir stirnų mačiau. Praėjusią savaitę keturios ėjo per pelkę, atsargiai stypčiodamos ant sniego plutos. Jokios garantijos, kad išgyvens sunkią žiemą.

Aušo pirmosios Naujųjų metų dienos rytas. Tiesą sakant, turėjau likti namie padėti Ingai ruošti. Sausio antrąją laukė mano jubiliejus, namai turėjo prisirinkti pilni žmonių. Pakirdau penktą, susiruošiau maisto lauknešėlį, šautuvą ir žiūronus. Pamaniau, nieko tokio, jeigu porą valandų praleisiu čia, ramybėje. Kai atvažiauvau, tebebuvo tamsu. Vagonėlis tėra plonas kiautas, viduje baisiai šalta. Zenta susigūžė prisiglaudusi man prie kojų. Ketinau užsimesti ant pečių pledą, bet virš miško pasirodė pirmosios dienos šviesos užuominos. Kol vagonėlis įšyla, užtrunka, užtat turėjau laiko pasiimti slides ir iššliuožti pasidairyti pėdsakų. Zentą palikau gulėti vagonėlyje. Ji tįsojo ant seno avikailio, ant viršaus užklojau pledu. Buvom neišnaudoję visos briedžių medžioklės kvotos, todėl jei būčiau aptikęs pėdsakų, būčiau galėjęs pasiimti ją ir užsiundyti. Nors ar norėjau?

Po galais, kaip keista nežinoti, ko nori.

Kai išėjau, slidės lengvai ir tyliai slydo naktį šviežiai iškritusiu sniegu. Pelkės pakrašty pamačiau pėdsakus. Bet ne briedžio. Atsargiai prisiartinau.

Kokie dideli! Tokia buvo pirmoji mintis. Jau seniai laikėsi šalčiai, taigi, tai negalėjo būti šuns pėdsakai, išsiplėtę snigui tirpstant. Išsitraukiau degtukų dėžutę ir pamatavau. Dviejų dėžučių ilgio. Vadinasi, dešimt centimetrų. Užpakalinė letena.

Tai buvo vilkas.

Sekdamas pėdsakų eilute pastebėjau, kad jie geriau išsilaikę sniege kiek giliau tarp medžių. Tai šen, tai ten aiškiai mačiau ilgų stiprių nagų žymes. Priekinė letena kiek didesnė nei dvi degtukų dėžutės. Turėjo būti didelis patinas. Kartais jis, matyt, sustodavo: gilus sėdynės įspaudas ir letenų žymės ten, kur jo tupėta. Paskui užtrinta ir

sumindyta, atrodė, lyg būtų ilgokai gulėjęs. Šaltis jam juk nė motais, tokiu metu turėjo būti visas kailiniuotas, glotnus plaukas dengti vilną.

Jo kūno įspaudas skleidė ramybę. Jis ilgai čia ilsėjosi, žinodamas, kad galės būti nekliudomas. Vagonėlį jis, žinoma, daug kartų matė, jeigu dažnai ateidavo į šitą vietą. Tai negalėjo būti vilkų susibūrimo vieta, nes pripėduota tik jo. Be to, dabar ne tas laikas, kai medžiojanti gauja renkasi vienoje vietoje, kad galėtų rasti vilkiukai.

Tai, kad jis čia ilsėjosi, turėjo man kažką byloti. Ir vis dėlto nustebau, kai pastebėjau grobio liekanas, tiesą sakant, sunerimau. Iš šliūžės sniege pelkėje supratau, kad jis atitempė laimikį čia, tarp eglių. Atsargaus medžiotojo būta. Nesustojo būti vidury pelkės, lengvai pastebimas.

Pasukau palei šliūžę, kol priėjau vietą, kur vyko kautynės. Radau kanopų įspaudus ir ryškias letenų žymes, sniegas išraustas. Ant jo – kailio kuokštai ir kraujo dėmės. Tarp pilkšvų stirnos kailio dryksnių radau ilgą šerį, gelsvai pilką, juodu galiuku. Toks ilgas ir standus tegalėjo būti iš jo nugaros. Turėjo galingai atrodyti pašiaušęs keterą. Iš vidinės kišenės išsiėmiau piniginę ir nuo šalčio sugrubusiais pirštais įspraudžiau šerį tarp dviejų šimto kronų banknotų.

Kiek galėdamas toliau paršliuočiau atgal prie grobio. Kyšojo griaučiai. Tai buvo nedidelė stirna, greičiausiai viena iš tų, kurias mačiau žingsniuojančias per pelkę prieš Kalėdas. Vienas tikriausiai buvo stirninas. Rodos, tada pro žiūroną įžiūrėjau mažus ragų pumpurus. Ką, po velnių, jums čia veikti taip toli šiaurėje, pagalvojau tada. Sniegas gilus, teks badauti.

Ant grobio dar likę mėsos. Lapė, regis, dar nebuvo apsilankiusi, pėdsakų nematyti. Negirdėjau nei kranklių, nei varnų. Gal tam ir nutempė stirnos kūną, kad paslėptų?

Taip, kautynių vieta kėlė klausimų. Svarbiausias: ar jis vis dar čia? Stirnos niekad nenueina toli, jei tik gali to išvengti, o ypač kai daug sniego. Dabar, aišku, jos stipriai išgąsdintos. Bet stirnos vis tiek mėgsta grįžti į savąsias vietas. Toks medžiotojas, kaip šitas vilkas, tai tikrai žino. Ar jis pats grįš? Juk dar ne viską suėdė. Galbūt ilsisi.

Tada pamačiau, kad jo pėdsakai veda tolyn nuo tos vietos, kur atsitempė grobį. Atsargiai ėmiau šliuožti palei juos. Keista, nes pėdsakai netrukus baigėsi, jis apsisuko grįžti. Bet, regis, jo ilgai stovėta prieš apsigręžiant, galiausiai pritūpta. Į ką jis taip žiūrėjo stovėdamas? O gal pajuto stirnų kvapą? Tuomet nebūtų apsigręžęs. Galiausiai nusišlapino prie mažytės liaunos pušaitės. Ilgai ir gausiai. Bet vis tiek pasuko atgal.

Pažvelgus ta kryptim, buvo matyti tik nedidelė kalva, apaugusi retomis eglėmis. Nušliuočiau ten per neliestą sniegą. Tada pastebėjau daugiau vilko pėdsakų, mažesnių nei jo. Galėjo būti vilkės. Jos čia stovėta, gal net ilgokai. Gal tai ją jis užmatė?

Daug klausimų, jokių atsakymų.

Dabar jau buvo gerokai prašvitę. Atsargiai grįžau prie vagonėlio, įžengiau vidun. Buvo sunku nesukelti triukšmo, nešant slides ir atveriant duris. Ir vis dėlto tai įvyko. Nors, aišku, ne iš karto. Aš gana ilgai sėdėjau su savo puodeliu spoksodamas į lauką, ir staiga pasirodė, kad kažkas šmėstelėjo pelkės pakrašty. Nežinojau, ar tikrai pamačiau, tad ilgai, visiškai tyliai laukiau. Bet kad kažkas ten sujudėjo, buvau beveik tikras.

Kad galėčiau pažiūrėti naujom akim (tėvukas taip sakydavo), trumpam nukreipiau žvilgsnį į šalį, dairydamasis žiūrono. Judėjau atsargiai, nes nenorėjau, kad Zenta suprastų mane kažką pamačius. Tada ji būtų pašokusi.

Įsiminiau vietą, kur pastebėjau šmėstelėjimą. Ji man priminė paveikslą, kabojusį darbo kabinete mano vaikystės laikais. Paveikslas buvo senelio, tėčio tėvo, namuose. Jame buvo pavaizduotas miškas su daugybe medžių, gausybe šakų ir apsamanojusių kelmų, galybe krūmokšnių ir tankiai suaugusių krūmų. SURASK ŽALIAJĮ MEDŽIOKLĮ – buvo užrašyta apatiniame kampe. Reikėjo įdėmiai įsižiūrėti, kad galėtum įžvelgti medžiotoją, tykantį šabakštyne. Jis dėvėjo smailėjančią žalią skrybėlę siaurais kraštais. Kartais jį pastebėdavai, o kartais jis pradingdavo.

Surask pilkajį medžioklį, pagalvojau. Bet nežinia, ar gausiu jį išvysti. Dangus prašvitus pasidarė žalsvas. Tapo neapsakomai, tiesiog neįtikėtinai ramu. Aš pats kiūtojau nejudrus lyg apuokas pušy ar apsnigtas akmuo miške.

Žiema gali būti baltas popieriaus lapas arba melzgana plokštė, ant kurių galima rašyti. Pastarąjį kartą, kai čia buvau, niekas nejudėjo ir neįrašė savo pėdsakų. Nemačiau nei letenų, nei kanopų žymių, netgi smulkaus pelėnų pėdomis išsiuvinėto rašto. Jokių paukščių. Jokių pėdsakų. Viskas atrodė išnaikinta baltumos, miškas juodavo po sniego svarinamom šakom, ilsėjosi nugrimzdęs į save. Dabar kitaip. Taip pat ramu. Bet justį, kad kažkas įvyko.

Bratene gyveno vilkų pora, tiek aš žinojau. Jie turėjo susilaukti vilkiukų, dabar jie turėtų būti jaunikliai. Bet iki ten toli, ne mažiau kaip dvidešimt kilometrų. Čia tikriausiai būta vienišo klajūno. Jis galėjo atklysti iš dar toliau. Vydamasis grobį. Ir poruotis, žinoma.

Prabėgo beveik valanda. Vagonėlis padoriai įšilo. Zenta miegojo, išsivadavusi iš pledo. Ketinau įsipilti dar puodelį kavos. Bet nediršau. Juk žinojau, kad kažkas tenai, miško pakrašty, šmėstelėjo. Ir tas kažkas yra itin budrus.

Tada jis pasirodė. Padarė tai taip natūraliai, ir tai suprantama: šitas pasaulis juk jo. Jis išžengė iš miško šiek tiek toliau, už slidžių vėžių. Sustojo pelkės pakrašty tarp kadagio krūmo ir sukumpusios pušies. Įdėmiai žvelgė į nedidelį sniegu apklotą pelkės plotą, pakreipęs galvą taip, kad galėjau matyti profilį su tauria nosies linija, stačia kakta ir į viršų styrančiomis ausimis.

Reikėjo būti itin atsargiam pasiimant žiūroną ir nustatant ryškumą. Dabar jis vėl nugrėžė snukį pelkės pusėn. Vaizdas buvo toks aiškus, kad mačiau vešlius šerius ausyse ir juodą jų kraštelį. Akys buvo kiek įstrižos ir labai šviesios. Apskritai jis darė galingo žvėries įspūdį su žvilgančio plauko apykakle ir nuo nosies augančia vilna, iš kurios styrojo šeriai. Baltas plotas nuo žandikaulių leidosi ant kaklo. Virš akių bolavo šviesiai pilkšvos dėmės, taip pat ir po akimis. Čia brėžėsi pilkų gaurų linija.

Priekinės kojos buvo ilgos ir baltos. Bent jau iš priešakio. Baltuma jo kailyje nebuvo kaip sniego. Greičiau gelsvai balkšva. Likęs kailis pilkas su baltos intarpais. Pilkakojis, taip jį vadino kažkada senovėje, kai net nedrįsdavo ištarti vardo *ulv*, vilkas. Kojos buvo ilgos. Didelis patinas. Kaip ir spėjau iškart, vos pamatęs pėdsakus.

Jis pasigrėžė lanksčiu judesiu apuostyti pelkės pakraščio. Atrodė, ketina leistis link vietos, kur guli grobis, tačiau sustojo, iškėlė snukį ir ėmė uosti. Mano kvapas, žinoma, tebetvyrojo. Vėjas vos pūstelėjo ir tas kvapas padvelkė jo pusėn. Tada jis apsisuko ir įsmuko tarp eglių. Pradingo.

Tasse, Letena, pagalvojau. Juk šitaip jį irgi vadindavo senovėje. Ir *Slunke*, *Grobas*, esu girdėjęs sakant močiutę. Dabar jis, stambianagis ir ilgakojis, nuslinko į mišką, tolyn į savuosius kemsynus.

Tik atsitokėjęs nuo to vaizdo pajutau, kaip sušalau ir sustingau sėdėdamas ir nejudėdamas. Nežinojau, kiek ilgai šitai truko. Tai, ką išgyvenau, buvo kitapus bet kokio laiko ir jo skaičiavimo.

Įsipyčiau dar vieną kavos puodelį ir sukrimtau sumuštinį su sūriu, kitą sušėriau Zentai. Pagalvojau, jeigu čia veiktų mobilusis ryšys, turėčiau paskambinti Ingai, ji, žinoma, rado raštelį ant virtuvės stalo. Dabar tikriausiai geria savo rytinę kavą. Bet nemanau, kad būčiau skambinęs. Man reikėjo valandėlės ramybės tam, ką pamačiau.

Tyrinėdamas žvilgsniu pelkę ir jos pakraštį, nepastebėjau jokių gyvybės ženklų. Jis nebeišlįs. Nė karto per tas dienas, kai čia anksčiau sėdėdavau, jis nepasirodė. Tūnojau čia, vagonėlio viduje, nė nenumanydamas, kad kitas gyvena miške savo gyvenimą. O jis leidosi į pelkę ir sudraskė tą stirną. Ir bent jau kartą jos paėdė.

Tamsa tą dieną, prasidėjusią giliame šaltyje ir tyloje, atslinko anksti. Dabar dangus nupilko, ėmė slinkti debesys. Žvarbus vėjas nešė snaiges. Vakar vakare girdėta oro prognozė pranašavo gausų sniegą. Ne tik kad užneš visus pėdsakus; jeigu vėl užpustys miško kelią, nebebus įmanoma čia privažiuoti mašina. Rąstų rietuvės jau išvežtos. Regis, darbai ten užbaigti ir jeigu kelias nebus valomas, mašina nepravažiuos, iki įsibėgės pavasaris. Bet ilgakojis dabar galės likti ramybėje.

Taip, mintyse taip jį ir vadinau. Ilgai galvojau apie žodžius: palikti ramybėje. Man jie patiko. Prieš išvažiuodamas norėjau išrašyti juos lazda sniege: „Paliekame tavo ramybėje, ilgakoji.“ Neįskaitomas įrašas, kurį greitai užklos sūkuriuojantis sniegas.

Tačiau turinys turėtų būti juntamas tame stipriame kūne, kol pustys sniegą ir pelkė taps balta ir lygi. Neprirašyta pelkė. Pasijutau mieguistas. Turbūt todėl, kad įtampa nusiūgo. Bet dabar jau turiu važiuoti, kol vėl nepradėjo pustyti. Kai pajudėjau medkirčių keliu, atrodė, lyg būčiau įvažiavęs į pilko sukuriuojančio sniego piltuvą.

Ketinau papasakoti apie tai vakare, kai po vakaro žinių išjungėm televizorių. Bet kad ir kaip būtų juokinga, žodžiai nepasidavė. Inga pažvelgė į mane per knygos viršų ir paklausė, kas mane prajuokino.

Per stipriai pasakyta. Aš galbūt kryptelėjau lūpų kamputį sudvejojęs dėl paprastų žodžių: mačiau vilką. Tarsi vardas vis dar būtų galėjęs iškviesti pavojingąjį iš miško. Jis vengė žmonių kvapo. Nors jam reikėtų vengti ir jų žodžių. Bet jis jų nesuprato.

Dievas mato, kaip norėjau išvilioti tą pilką šešėlį. Jei tik būtų pavykę. Bet Ilgakojis ten nepasiekiamas.

Kodėl, po galais, negalėjau pasakyti: mačiau vilką, ir išmesti tai iš galvos? Bet nenorėjau. Bent trumpai troškau pasilaikyti tai sau.

Lauke jau stūgavo pūga, kažkas sudrebėjo ir tarkštelėjo. Inga padėjo knygą ir pažvelgė į tamsius langus.

Slidės, pasakiau, kad ją nuraminčiau. Nukėliau nuo mašinos stogo ir pastačiau priebuty. Tai tik jos nuvirto.

Uf, atsiduso ji, eikim miegoti. Vis tiek greitai dings elektra. Tik prileisiu vandens.

Tada prisiminiau rudeninę audrą labai seniai Norstigene. Tai buvo senajame name. Kai užgeso šviesa, sėdėjau su tėvais, broliu ir seserim prietemoj ir klausiausi, kaip trioškėdamos virsta didžiulės pušys. Kartais į langus atsitrenkdavo nuplėštos šakos, vėjas kaukė. Mes tikriausiai visi penki svarstėm, ar atsilaukys didžioji eglė išsiraičiusiom šaknim. Ar užvirs ant namo? Bet nė vienas nieko nepasakėm. Nors buvo pavojinga, tėvas išėjo laukan. Norėjo pažiūrėti, kaip laikosi senelis su močiute gretimame name. Grįžęs pasakė, kad jie jau atsigulė miegoti. Buvo tik ketvirta valanda popiet.

Juk daugiau nieko negali veikti, pasakęs senelis.

Jeigu nutrūks elektra, nebeveiks pompa, todėl padėjau Ingai pripildyti kibirus ir puodus vandens. Kai atidariau duris, norėdamas išleisti Zentą laukan, vidun pripustė sniego ir aš paraginau ją pasiskubinti. Bet ji nenorėjo laukan, todėl neverčiau. Sena kalė gali ilgai kentėti. Šviesa dingo kaip tik tada, kai visi trys lipome laiptais aukštyn.

Ot šūdas, pasakė Inga, dabar ji vartojo stipresnius žodžius nei tada, kai vaikščiojo į tarnybą. Nebegalėjome lovoje skaityti, taigi, gulėjome vienas šalia kito ir šnekučiavomės tamsoje. Ir vis tiek nieko nepasakiau apie Ilgakojį. Po valandžiukės išgirdau, kad jos kvėpavimas tapo ramus ir lygus. Ji miegojo.

Gal ir aš greitai užsnūsiu nepaisydamas šėlstančios audros. Mintys įnoringai klaidžiojo, kaip paprastai prieš užmingant. Kad mano vardas Ulfas, vilkui turbūt nieko nereiškia, pagalvojau. Tai nieko nereiškė net senam elkhundui. Zentai aš buvau tiesiog šeimininkas. Nors ji suprasdavo, į ką Inga kreipiasi sakydama „Ufė“. Tada ji pakeldavo galvą ir žiūrėdavo į mane. Yra taip nutikę.

„Gyvenimas supas lyg jūros bangoj.“ Tuos žodžius girdžiu savo viduje jau gana seniai. Nuo pat tada, kai pastarąjį kartą buvau pas gydytoją dėl kraujagyslių spazmų, jie kartais ima monotoniškai skambėti mano galvoje. Neturiu supratimo, iš kur jie atėjo. Gal iš kokios senos tėvuko knygos. Kai pasakiau tuos žodžius Ingai, ji, žinoma, susirado juos internete. Nusivyliau, nes toliau eilėraštis buvo netikęs: „Siūbuojančioj eisenoj, vėjų kovoj.“ Visai nesąmonė. Bet man vis tiek patiko pirmoji eilutė: „Gyvenimas supas lyg jūros bangoj.“ Ji žadino mintį, kad kol kas nors juda, ir aš gyvenu.

Aišku, visa judės ir toliau, nors tu pats jau būsi sustingęs. Bet tai sunku suvokti. Ar, pavyzdžiui, pelargonijos lange ir toliau augs, o kai pasirodys saulė, išleis ūglius ir sužydės? Žinoma, jeigu Inga nepamirš jų palaistyti. Ar pamirštų, jeigu mirčiau?

Visiškai išsibudinau ir pagalvojau, kad tokios mintys netinkamos. O paskui ėmė dilgčioti kojas, iš to supratau, kad persišaldžiau. Dabar nebegalėjau užmigti.

Štai kaip, Ilgakoji. Svarsčiau aš. Tarsi mudu būtume turėję ryšį. Bet juk neturėjom. Tai buvo vienpusiška. Kaip ir su Dievu.

Mintys sukosi. Prieti prie jų arti. Matyti. Tik matyti. Kol kas nors juda. Nors šitaip aš galvojau, kol jų pamačiau.

Iš tikrųjų keista apskritai jų kaip nors vadinti. Bet mes, žmonės, juk norim duoti vardus ir jais išskirti. Net jei tai būtų Dviračio Vairas briedžiui su dviem ilgom ragų šakom pavadinti, arba Juodasis Velnias sunkiasvoriam šernui.

Jis nežinojo savo vardo. Gaujoj jis buvo kvapas ir laikysena. Gal bent jau ilgos baltos kojos? Tik, žinoma, be žodžių.

Ar jis priklausė gaujai? Gal tik klaidžiojo nerasdamas ramybės, ieškodamas grobio ir poros, vienišas klajūnas, ir jau nukeliavo tolyn. Tada beprasmiška sėdėti ir laukti, jokio skirtumo, jeigu medkirčių kelią užpustys. Šiaip ar taip, turėtų būti įmanoma nusigauti ten skuteriu.

Gal man šįryt reikėjo pasiimti fotoaparata? Jis liko namie ir dabar turiu užtektinai laiko apsvarstyti ir nuspręsti, kad jau gana tų nuotraukų. Ar išvis žmonės dar ką nors mato tikrovėje?

Net ir žodžiais jų pasiekti buvo sunku. Tarsi ne iki galo išdrįsčiau. Ir išvis, nėra lengva nusakyti gyvą būtybę. Duoti jam vardą juk ir buvo mėginimas priartėti ir užmegzti santykį. Vienpusį, aišku, visad vienpusį. Neįmanoma prie jų priartėti žodžiais. Nors šiaip žodžiai turi neapsakomą galią. Bet tik ne jiems.

Vos taip pagalvojau, supratau, kad klystu: mūsų žodžiai turi jiems mirtiną galios. Įstatymo žodis ir raidė: licencijuota medžioklė prasideda sausio antrąją.

Jis lekia. Sniego pluta plonytė ir taip lengvai lūžinėja, kad net nesužeidžia kojų. Dabar jis sprunka. Krenta tirštas sniegas, o tamsa tirpdo viską aplink jį ir raumenys atsileidžia.

Gali taip būti. Kad jis ilgai guli ir grimzta į nežinią. Standžios judrios ausys budi jį saugodamos, nes kvapo atsiminimas tebeglūdi po slopia pusiaumiegos užmarštimi. Tas kvapas gali įgauti judesį ir formą. Sniegas sukuriuoja, užlipdo plyšelius tarp spyglių.

Jis žino, kas yra eglė, bet neturi tam žodžio. Žino, kad didelės senos eglės saugo. Jis atsikelia, ištempia priekines kojas ir, kai jos atgauna judrumą, ištisia po vieną užpakalines ir pratempia jas. Tikriausiai kartais pajunta ilgesį šauktis tų, kuriuos paliko, tapęs klajūnu. Bet tik išriečia kaklą ir tiek. Nesuformuoja ertmės gerklėje stūgsmui, nes budrumas vėl paima viršų.

Įsivaizduok, o jeigu jis prabunda ir pajunta kvapą, atsiliepiantį kirkšnyse. Vilkė. Ta, kuri paliko pėdsakus ant kalvelės. Neryškus vaizdas greitai išnyks sniego siautuly. Bet kai ji vėl pasirodo tarp eglių, jis leidžiasi bėgti iš paskos. Skanus sodrus patelės kvapas vis stiprėja, o sykiu ir nerimastis kirkšnyse.

Jis pribėga gana arti. Jie stovi žiūrėdami vienas į kitą, ji pelkės krašte tarp liaunų eglių, o jis ant storai apsnigto durpyno. Jos laikysena tokia, kad jis pasiruošia keliems greitiems, bet atsargiems žingsniams jos link. Galbūt jis gaus prisiliesti prie jos nosies ir prie žando po ausim, kad paskui staiga pasisuktų ir šlapiu nosies galiuku priglustų prie to, kas vilioja, bet yra paslėpta po uodega. Tačiau ji atsitraukia ir dingsta. Jis ateina iki vietos, kur jos stovėta, ir susikaupęs nusišlapina. Ilgai klausosi garsų, kurie paliudytų, kad ji priklauso gaujai.

Tada išgirsta kvietimą. Iš labai toli, šiurkštus senas balsas. Iš gilumos atsklinda duslus pratisas kaukimas, užsibaigiantis viauktelėjimu. Ir vėl jį apninka ilgesys, kitos gyvybės trauka. Prisijungti prie gaujos medžiojant grobį, kuris per didelis, kad nugalėtų jį vienas. Atsiplėšti šilto gabalo. Bet negalėti būti grobio viešpačiu, likti nuvytam urzgiančio ir dantis šiepiančio seno patino, toks yra pavojus. Jis ir vėl girdi šiurkštų patino balsą, o vilkė ištirpsta tarp eglių. Ji priklauso gaujai ir jai paklūsta. Judriojo gaujos šilumoj bus sunku ją pasiekti. Jis neseka iš paskos, nes žino, kad turi palaukti, kol ji vėl atsiskirs, priviliota stipraus jo artumo. Jis lauks tiek arti, kiek išdrįs.

Kai visiškai išsibudinau, prisiminiau vilkės pėdsakus. Gauja Bratene galėjo susilaukti jauniklio, ir tai galėjo būti vilkė. Ji galėjo pamėginti atsiskirti. Turiu tiesiai pasakyti taip, kaip yra: aš mačiau vilką.